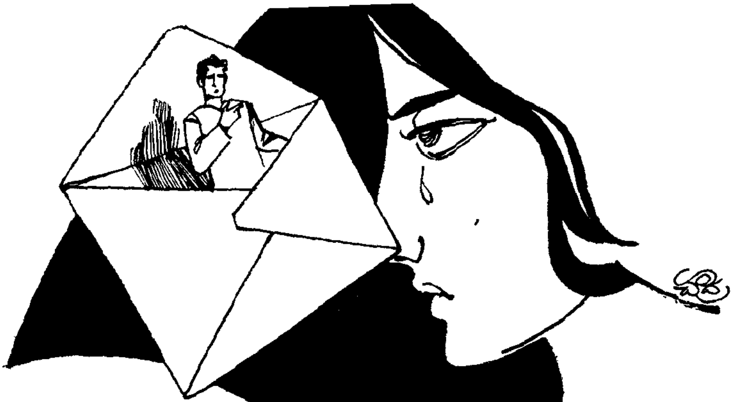

దేవుడిగది

గోపీచంద్

"అట్లాగా అమ్మా...అయితే నీకు పూజ చేసుకునే అలవాటు లేదన్నమాట" అన్నది పొరుగింటి సీతమ్మ...

"లేదు పిన్నీ" అన్నది సుశీల. సుశీల కొత్తగా కాపురానికి వొచ్చింది. ఆమెను పరామర్శించడానికి వచ్చింది పొరుగింటి సీతమ్మ. వొచ్చి మాటల్లోకి దింపింది.

"పోనీలే అమ్మా...లేకపోతే లేకపోయింది. మనస్సులో వుండాలిగాని, పూజలనీ, పునస్కారాలనీ, ఈ పై బండారాలు లేకపోతేమట్టుకేం" అన్నది సీతమ్మ. అని అంతటితో ఊరుకుందా! ఊరుకోలేదు. సుశీలకుభర్త అయిన క్రాంతినాధుని మొదటిభార్యకు పూజలంటే యిష్టమనీ, రోజులో ఎక్కువ భాగం దేవుడిగదిలోనే గడిపేదనీ చెప్పింది. అది క్రాంతినాధునికి అట్టే యిష్టంగా ఉండేదికాదనికూడా చెప్పింది. అయినా అతడు ఏమీ అనేవాడు కాదట. ఆమె యిష్టంవచ్చినట్లే జరగనిచ్చే వాడట—"పాపం అతి మంచివాడు. ఎవ్వరికీ కష్టం కలగడం అతనికి యిష్టం వుండదు" అని ముగించింది.

సుశీల యేమీ మాట్లాడలేదు. ఇందులో మాట్లాడవలసింది మాత్రం ఏముంది? తన భర్త మంచితనం ఆమెకు మొదటిరోజే తెలిసింది. మరొకరు చెప్పవలసిన అవసరంలేదు. తన భర్త మొదటిభార్య సంగతి తనకు అట్టే తెలియకపోయినా, ఆమెను గురించికూడా తనకెవ్వరూ చెప్పవలసిన అవసరంలేదు. ఎందుకంటే, ఆమెను గురించి మంచైనా చెడైనా, తనకు వినాలని లేదు. అయినా పొరుగింటి సీతమ్మ ఆమెను విడిచిపెట్టలేదు.

"నిజం సుశీలా! ఆమె మరణించిన తర్వాత, అతను మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకుంటు న్నాడని తెలియగానే, మా అందరికీ ఆశ్చర్యంవేసింది. అతను మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటాడని మే మెవ్వరం అనుకో లేదు" అన్నది.

దీనికి సుశీల యేంచెపుతుంది? మెదలకుండా వింటూ కూర్చుంది. "పోనీలే, అమ్మా జరిగిందేదో జరిగింది. నీతో బాగుంటున్నారా?" అని అడిగింది సీతమ్మ.

ఇక సుశీలకు జవాబు చెప్పక తప్ప లేదు. "అదేమిటి పిన్నీ, బాగుండక పోవడం ఏమిటి?" అన్నది.

"అదికాదే, మొదటిరోజుల్లో ఎప్పుడూ దేవుడిగదిలోనే కూర్చునేవాడట; అందు కని, అడుగుతున్నా" అన్నది సీతమ్మ.

అప్పటినుంచి సుశీలకు తన అత్తవారి యింట్లోవున్న దేవుడిగదిమీదకు దృష్టి మళ్ళింది. తాను వచ్చినప్పటినుంచి ఆ గది తాళంవేసే వుంటూంది. దాని జోలి ఎవ్వరికీ పట్టినట్లే కనపడదు. తన భర్త గాని, అత్తగారుగాని ఆ గది చాయలకే వెళ్ళినట్లు కనపడదు.

ఆమెకు ఒకరోజు ఆ గది తాళపు చెవి ఎక్కడుందో తెలుసుకోవాలనిపిం చింది. ఆ గది తాళపుచెవి ఎక్కడుంది? ఇన్నాళ్లూ ఆమె ఆ గదిని చూస్తూంది, వేసివున్న తాళాన్ని చూస్తూవుంది. కాని తాళపుచెవి ఎక్కడుంది? అనే ప్రశ్న ఇవ్వాళే తట్టింది. ఎందుకనో! ఒకరోజు భర్తని అడుగుదాం అనుకున్నది.

"మీ సిల్కుచొక్కా వొకటి ఉండాలి చూడండి" అన్నది.

"అవును" అన్నాడు భర్త...

"చాకలివాడు తీసుకురాలేదు" అన్నది.

"కబురు పంపించు. తెస్తాడు" అన్నాడు భర్త.

చాకలివాడు సిలుకుచొక్కా తేకపోవ డానికీ దేవుడిగది తాళపుచెవికీ, సంబం ధం ఏమిటో ఆమెకు అర్థంకాలేదు. కాని మాట్లాడుతూనేవుంది.

''ఏమో, ఏమి తెస్తాడో" అన్నది.

"తెస్తాడు, వాడు చాలా నమ్మకమైన వాడు" అన్నాడు భర్త.

"మీకంతా నమ్మకమయినవాళ్ళే" అన్నది. అన్నది కాని అన్నందుకు వెంటనే పశ్చాత్తాపపడింది. తాళపుచెవి అడుగుదామని బయలుదేరి నింపమోవటం దాకా వెళ్ళింది తను. తన భర్త మంచి వాడు గనక సరిపోయింది. లేకపోతే తగాదాలోకి దిగేది. ఇక లాభంలేదని అనుకొని అత్తగారి నడిగింది.

"నా ట్రంకుపెట్టె తాళంచెవి పోయిం దండీ..."

"అయ్యో ఎట్లా పోయిందే" అన్నది అత్తగారు.

"ఎక్కడో పెట్టి మరచిపొయ్యాను."

"వెతుకమ్మా. వెతుకు.''

"వెతికాను. కనపడలేదు."

"పోనీ బజారుకు పంపి కొత్త తాళపు చెవి తెప్పించకపోయావా అమ్మా?"

"ఎవరున్నారు, తేవటానికి?"

"అబ్బాయితో చెప్పకపోయావ్?"

అంతే, అత్తగారిని కూడా అడగలేక పోయింది. దేవుడిగది తాళపుచెవి అడగటానికి తన కెందుకు కుదరటంలేదో ఆమెకు అర్థంకాలేదు. తిప్పటికి మెదల కుండ వూరుకుంది. మనస్సులో మాత్రం దేవుడిగది మెదలటం మానలేదు.

* * *

ఒకరోజు రాత్రి, నిద్రపోతున్న సుశీలకు, పూజ చేసుకునే గదిదగ్గర అలికిడైనట్లు అనిపించి మెలకువ వొచ్చింది. కళ్లు తెరిచి చూచింది. భర్త మంచంమీద లేడు. నెమ్మదిగా లేచి పూజచేసుకునే గది దగ్గరకు వెళ్ళింది. పూజ చేసుకునే గది గదిగానే వుంది. వేసివున్న తాళం తాళంగానే వుంది, ఇంతలో పక్కగది లోనుంచి ఆమె భర్త వొచ్చాడు. అటూ ఇటూ చూచి తాళంతీసి, తలుపు తెరిచాడు. గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఆమె గుండె గుభెలుమన్నది. ఇంతకుముందు ఆమెకు దేవుడిగది ఎప్పుడూ వొకేవిధంగా కనిపించింది, దేవుడిగది అనుకోగానే, మూసివుంచిన తలుపులూ, వేసివుంచిన తాళం ఆమెకు ప్రత్యక్షం అయ్యేవి. అటువంటి దేవుడిగది, ఇప్పుడు దేవుడి గదిగా కనపట్టంలేదు. తలుపులు తెరుచుకొని ఉన్నాయ్. తాళం, జారిన జబ్బకు మల్లే కొక్కానికి వేళ్ళాడుతూ వుంది. ఆమెకు ఒక్కసారిగా విచారం వేసింది. విచారం వెయ్యటమే తడవుగా కాళ్ళు వొణికినై. ఆమె అట్లా ఎంతసేపు నిలబడిందో, దేవుడి గదిలోనుంచి భర్త బయటకు రావటం చూచింది. నెమ్మదిగా తలుపులు మూశాడు. తాళం వేశాడు. సొమ్మసిల్లి తలుపుకి ఆనుకొని నుంచున్నాడు. మనిషిలో ఎంత మార్పు! ఇంత సేపూ దేవుడిగదిలో ఏంచేస్తున్నాడో!

అతను గదిదగ్గరనుంచి కదిలాడు! ఆమె ముందుగా వెళ్ళి ఏమీ ఎరగనట్టు పడుకుంది. పక్క గదిలో డ్రాయరు లాగిన మోత. ఆమె తన భర్త దేవుడి గది తాళపుచెవిని డాయర్లో పెడుతున్నాడని గ్రహించింది. అతను డ్రాయరు మూశాడు? గదిలోకి వొచ్చాడు. అతని పక్కమీద పడుకున్నాడు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. అతని కళ్లవెంట నీరు కారటం ఆమె చూసింది.

ఆ రాత్రి ఇక ఆమెకు నిద్రపట్టలేదు. తలుపులు తెరచిన, తాళంతీసిన దేవుడి గదీ, తాళం తీస్తున్న తన భర్తా, తన భర్త కార్చిన కన్నీరూ—ఎంతసేపూ ఇవే జ్ఞాపకం వచ్చేవి. ఎప్పుడూ తాళం వేసివుండే దేవుడి గదిని తన భర్త యెందుకు తెరిచాడు? ఆ గదిలో ఏం చేశాడు? ఇంతకీ ఆ గదిలో ఏముంది? యింత రహస్యం దేనికోసం?

ఆమె మనస్సు వికలం అయింది. వికలమయిన మనస్సుతో తెల్లవారి లేచింది. భర్త మామూలుగానే ప్రతి చిన్న విషయంలోనూ ఆమెను సంతోషపెట్టటానికి ప్రయత్నించాడు. కాని ఈనాడు అతని ప్రయత్నంలో అసహజత్వం కనిపించింది సుశీలకు. అతను తనపట్ల భర్తగా తన విద్యుక్త ధర్మాన్ని మాత్రమే నెరవేర్చుకుంటున్నాడని, మనస్సు వుంచి ఏ పనీ చెయ్యటంలేదనీ అనిపించింది ఆమెకు.

"మీ మనస్సు..." ఏదో చెప్పబోయింది.

ఆలోచిస్తూ కూర్చున్న ఆమె భర్త తానేమి అంటూవున్నదీ తెలియకుండానే, "అవును," అన్నాడు...

"ఇక్కడ వున్నట్టు లేదు," అన్నది ఆమె.

"అవును" అన్నాడు ఆమె భర్త. అని, ఆమె ఏదో అడుగుతున్నదనీ తానేదో ఆమెకు జవాబు చెపుతున్నాననీ తెలుసుకొని, "ఏమిటీ?" అని అడిగాడు...

"అబ్బే ఏమీలేదు. మీ మనస్సు యిక్కడ వున్నట్లు లేదు..." అన్నది.

"లేకేం? ... ఇక్కడే వుంది," అన్నాడు.

"రాత్రి బాగా నిద్రపట్టినట్టులేదు" అన్నది పరీక్షగా.

అతని మొహం జేవురించింది. పైకి, "పట్టకేం? బాగానే పట్టింది. మామూలుగానే పట్టింది," అని ఏదో పనివున్నవాడికిమల్లే ఇక లేచాడు ప్రశ్నించటానికి ఆమెకు అవకాశం ఇవ్వలేదు. భోజనందగ్గర కూర్చొని, మొక్కు తీర్చుకొని బయటకు వెళ్ళాడు.

సుశీల నెమ్మదిగా వంటచేస్తున్న అత్తగారి దగ్గరకు చేరింది.

"రాత్రి నిద్రపట్టలేదు" అన్నది.

"వేడిచేసి వుంటుంది," అన్నది అత్తగారు.

"వేడిగాదు."

"పడక కుదరలేదేమో?"

"అర్ధరాత్రి అలికిడైంది."

"పాడు ఎలుకలు" అన్నది అత్తగారు.

"దేవుడి గదిదగ్గర," అన్నది సుశీల. ఈసారి అత్తగారు తేరిపార జూచింది.

"మీ అబ్బాయికూడా నిద్రపట్ట లేదు" అన్నది సుశీల.

అత్తగారు మాట్లాడలేదు.

"మీ అబ్బాయి అర్ధరాత్రివేళ దేవుడి గదిలోకి వెళ్ళి వచ్చారా," అన్నది సుశీల.

అత్తగారు నెమ్మదిగా పొయ్యివైపుకు తిరిగింది. తిరగమోత మాడుతుందని కాదు.

"ఆ గదిలో ఏముంది అత్తయ్యా?" అని అడిగింది సుశీల. తెగించి అడిగింది.

అత్తగారు చెప్పారు — "నా మాట

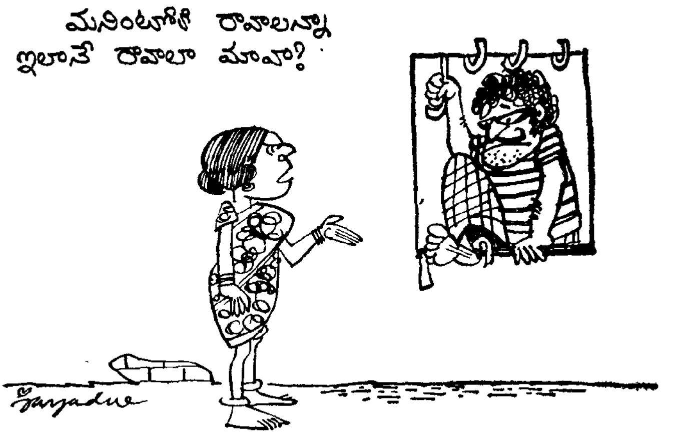

విను. నువ్వు ఆ విషయం పట్టించుకోకు ...'' అని.

"పట్టించుకోకుండా ఎట్లావుండేది అత్తయ్యా?''

''పట్టించుకోకుండా వుండటం నీకూ మంచిది. వాడికీ మంచిది. నా మాట వినమ్మా..." అన్నది ఆవిడ.

చేసేదిలేక సుశీల ఈ విషయం మరచిపోదామనుకుంది. కాని ఆ పని ఆమెవల్ల కాలేదు. ఎవ్వరితోనూ చెప్ప కుండా మనసులో ఉంచుకుందాం అనుకుంది. పొరుగింటి సీతమ్మకు మాత్రం ఏ పరిస్థితుల్లోనూ చెప్పకూడదనుకుంది. కాని తీరా సీతమ్మ వొచ్చేటప్పటికి తనకు తెలియకుండానే యీ విషయాన్ని... కదిలించింది.

"వారు మొదటిరోజుల్లో యెప్పుడూ దేవుడి గదిలోనే ఉండేవారా పిన్నీ?" అని అడిగింది సుశీల...

''అవునే."

''ఎందుకో?"

''ఏమోనే? కాని వూళ్ళోవాళ్ళు ఎవ్వరికి తోచిన కారణం వాళ్ళు చెప్పుకుంటూనే ఉండేవాళ్ళు."

''ఏమిటవి పిన్నీ?"

''ఇప్పుడా సంగతులన్నీ యెందుకులేవే?" అన్నది సీతమ్మ. ఎట్లాగూ సుశీల ఊరుకోదని తెలిసి...

"తెలుసుకుంటే తప్పేముందిపిన్నీ!"

"తప్పేంలేదు...ఇందులో ఎంత వరకు నిజం వుందో. నేను విన్న సంగతులు చెబుతాను" అని ఆమె చెప్పింది అందులో ముఖ్యమైంది ఒకటే.

"అతని మొదటిభార్య అతనికి రోజూ ప్రత్యక్షం అయ్యేదట. ప్రత్యక్షమైన ఏ రోజుకి ఆ రోజు అతను నిర్వర్తించవలసిన విధులను గూర్చి చెప్పేదట. ఆమె చెప్పినట్లు అతను చేసేవాడట. ఆమె బ్రతికివున్నంతకాలం ఆమె చెప్పినట్లు చేసేవాడవటంవల్ల, ఆమె

మరణకాలంలో 'ఇక నేనేం చెయ్యను?' అని వాపోతుంటే ఆమె ఈ విధానం ఏర్పాటుచేసి పోయిందట."

''అది నిజమైతే, తర్వాత దేవుడి గదికి వెళ్ళటం ఎందుకు మానివేశారు?" అని అడిగింది సుశీల.

''ఏమోనమ్మా, నాకెట్లా తెలుస్తుంది? అదీకాకుండా మానివేశాడని నీ కెట్లా తెలుసు, నీకు తెలియకుండా వెళ్ళి వస్తు న్నాడేమో!" అన్నది.

''వెళ్ళటంలేదు" అన్నది సుశీల.

''నీకంత నమ్మకం వుంటం మంచిదే" అన్నది పొరుగింటి సీతమ్మ.

"ఊళ్ళోవాళ్ళు అనుకునే మాటలు చెప్పావమ్మా. ఆ మాటకొస్తే నీ వివాహం కూడా మొదటి భార్య ఆజ్ఞానుసారమే జరిగిందని చెప్పుకున్నారు ఊళ్ళో వాళ్ళు."

" వారు తిరిగి వివాహం చేసుకుంటే ఆమెకేమి వస్తుంది పిన్నీ?''

''మొదటి భార్య మరణించిన నెల రోజులవరకూ అతను ఆ దేవుని గదిలో నుండి బయటకు రాలేదట. అతని మనస్సు త్రిప్పకపోతే లాభంలేదని ఒక రోజు ఆమె ప్రత్యక్షమై ద్వితీయ వివాహం చేసుకోమని ఆజ్ఞాపించిందట. ఆమె ఆజ్ఞను తిరస్కరించలేక నిన్ను వివాహం చేసుకున్నాడట."

ఈ విధంగా చెప్పుకుపోతోంది పొరుగింటి సీతమ్మ. సుశీల కళ్ళు చెమ్మగిల్లినై.

"ఏమిటమ్మా? ఏమన్నా జరిగిందా" అని ఆతురతగా అడిగింది సీతమ్మ.

"ఏంలేదు పిన్నీ."

"చెప్పవమ్మా ... నీకు తల్లివంటి దాన్ని."

సుశీల ఇక దాచుకోలేకపోయింది. రాత్రి జరిగిన సంగతి పొరుగింటి సీతమ్మకి చెప్పింది. ఆమె ముక్కుమీద వేలు వేసుకొని, "అయితే ఇప్పటికీ అతన్ని అతని మొదటిభార్యే నడుపుతూవుందన్న మాట" అన్నది. "సెగలేకుండా పొగెందుకు వుంటుంది. వూళ్ళోవాళ్ళు అనుకొనే మాటలు నిజమే...నా మాట విని వీలయినంత త్వరలో అసలు ఆ గదిలో ఏముందో తేల్చుకో. ఆ గది తాళపుచెవి ఎక్కడుందో నీకు తెలుసుగా" అన్నది. ఆమెను ఓదార్చి-సానుభూతిచూపి-బాధ పెట్టింది. "ఏదన్నా అవసరం వుంటే కబురు చెయ్యవమ్మా వొస్తాను" అని చెప్పి వెళ్ళింది. వెళ్ళి వూళ్లో ఏమి చెప్పిందో...ఊరు వూరంతా పుకార్లతో ఒక్కసారి గప్పుమన్నది.

అసలు పుకార్లు పుట్టించేవాళ్ళు కాస్త సత్యానికి, ఎక్కువ అసత్యాన్ని కలిపి, బజార్న పెడతారు. ప్రజలు, వారి వారి శక్తికొద్దీ దాన్ని చిలవలు పలవలుచేసి వర్ణించి చెప్పుకుంటారు. ఈ విధంగా నోళ్ళు మారినకొద్దీ రూపం మారుతుంది.

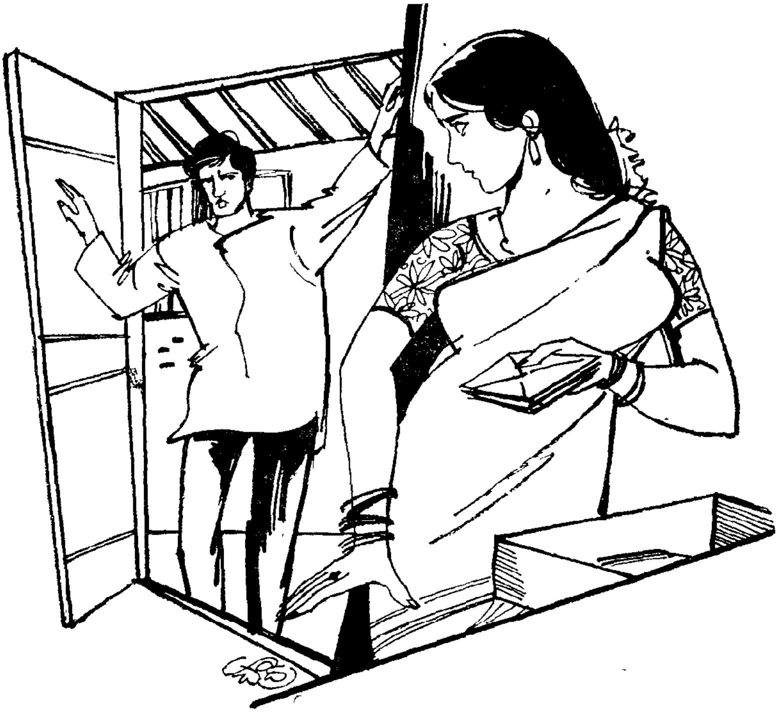

చివరికి రూపం పూర్తిగా మారుతుంది. ఈ మారిన రూపంతో అసలు వస్తువును మొదటిలో దాన్ని సృష్టించినవాళ్ళే గుర్తుపట్టలేక, దాని సృష్టికర్తలు మరొకరనీ, అది సత్యమేననీ అనుకుంటారు. పొరుగింటి సీతమ్మ పని యింతే అయింది. క్రాంతినాధునిమీద ఆమె కొన్ని పుకార్లు పుట్టించింది. ఆ పుకార్లు ప్రజల నోళ్లల్లో పడి రూపాలుమారి, మళ్ళీ తన దగ్గరికే వచ్చేసరికి వాటిని గుర్తుపట్టలేకపోయింది. వాటి సృష్టితో తనకే ప్రమేయం లేదనుకుంది. అవి పరమసత్యాలనుకుంటోంది. ఎప్పటి కప్పుడు సుశీలకు జేరవేసింది. రకరకాల పుకార్లను ఈ విధంగా వింటూన్న సుశీల వీటినుంచి తప్పించుకోవటానికి దేవుడిగదిలో ఏముందో తెలుసుకోవటంకంటే వేరు మార్గంలేదు అనుకుంది.

"సుశీలను ఆ ఇంటిలో నానా కష్టాలూ పెడుతున్నారట." "క్రాంతినాధుని మొదటిభార్య చచ్చి దెయ్యం అయ్యిందట"..."పట్టటం భర్తనే పట్టిందట." "క్రాంతినాధుని ఇంటిలో దేవుడిగది వొకటి ఉందట"..."ఆ దేవుడిగది నిండా దెయ్యాలేనట..." ... "క్రాంతినాధుడు అస్తమానం ఆ గదిలో తలుపు వేసుకుని ఆ దెయ్యాలతో మాట్లాడుతూ వుంటాడట."

ఆ రాత్రి సుశీలకు నిద్రపట్టలేదు. క్రాంతినాధుని నిద్రపోనిచ్చి తాను లేచింది. ప్రక్కగదిలోకి నడిచింది. డ్రాయరులో వున్న తాళపుచెవి తీసింది. దేవుడి గదిదగ్గరకు బయలుదేరింది. మూసిన తలుపులూ, వేసిన తాళం ఆమెను భయపెట్టినై. ప్రాణాలను బిగబట్టి తాళం తీసింది. గదిలోకి అడుగు పెట్టింది. ఆమె వొళ్ళు ఝుల్లుమన్నది. క్షణం ఊపిరిసలపలేదు. ఆ గదిలో తానే కాక ఇంకెవ్వరో ఉన్నారనిపించింది. కలయజూసింది. దేవుడిగదిలో ఒక దేవీ మంటపం. దేవీ మండపంలో ఒకదేవతా విగ్రహం అంతే.

'ఆ విగ్రహం' అనుకున్నది.

'అది వొట్టి బొమ్మే' అని జవాబు చెప్పుకుంది.

"ఆ గూట్లో" అనుకున్నది.

'ఆరిపోయిన ప్రమిదె' అని జవాబు చెప్పుకున్నది.

దేవతా విగ్రహానికి పూజ జరుగుతూ ఉన్నట్టుకూడా లేదు. గదిఅంతా బూజే. విగ్రహానికిముందు మినుకు మినుకుమనే దీపం.

'అదేమిటి?' అనుకున్నది.

'డ్రాయరు?...'

'తాను తాళపుచెవి తెచ్చిన డ్రాయరుకి మల్లెనే ఉంది...' అనుకున్నది.

'అచ్చుగా అదే...'

'అందులో ఏముందో?'

సుశీలకు చూడాలనిపించింది. డ్రాయరు దగ్గరకు వెళ్ళింది. ఒక అర తెరిచింది కీచుమని ధ్వనితప్ప ఏమీ లేదు. రెండో అర తెరిచింది.' అందులో వుత్తరాలకట్ట వుంది. ఆ కట్ట చేత్తో తీసుకుంది. పాముని తాకినట్లు వొళ్ళు ఝల్లుమన్నది. కట్ట విప్పింది. ఒక వుత్తరం తెరిచింది, అది వొక స్త్రీ వ్రాసింది. తన భర్తకే వ్రాసింది.

"ప్రియా" అంటున్నది.

ఇంతట్లోకే గది గడపలోనుంచి సుశీం' అని కేక. ఆమె త్రుళ్ళిపడి తిరిగి చూచింది. గది గడపలో తన భర్త...

"ఆ వుత్తరాలు చూడకు సుశీ, చూడకు" అంటున్నాడు...ఆ మినుకు మినుకుమనే దీపపు వెలుగులో ఆమె కళ్ళల్లో అతని కేమి కనిపించిందో. ఆమె మోహం చూడలేకపోయాడు..."చూడకు సుశీ, చూడకు" అంటూనే తలవంచుకున్నాడు. తూలాడు...తలుపు పట్టుకొని ఆపుకోబోయాడు. లాభం లేకపోయింది. క్రింద పడ్డాడు. సుశీల భర్తదగ్గరకు పరిగెత్తింది. కొడుకు కేక విన్నదో యేమో "ఎంతపని చేశావే తల్లీ!" అంటూ, అత్తగారు వొచ్చింది.

మరునాడు సాయంకాలం క్రాంతినాధుడు నెమ్మదిగా తేరుకుంటున్నాడు. డాక్టరు ప్రమాదం లేదని చెప్పాడు. వంట ఇంటిలో అత్తగారూ, సుశీల మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"అవును తల్లీ; నా బిడ్డ మొదటి వివాహంకూడా కాకముందు పరిచయం అది. ఆ పిల్లా నా బిడ్డా కలిసి చదువు కున్నారట ... తరువాత కొన్నాళ్ల వరకూ ఆ పిల్ల యేమయిందో అబ్బాయికి తెలియనే తెలియదు. ఉండి ఉండి మొదటి వివాహం అయిం తర్వాత వుత్తరాలు రావటం మొదలుపెట్టినై. ఆ వుత్తరాల్లో అబ్బాయి తన్ను వివాహం చేసుకుంటానని వ్రాసిన వుత్తరం తన దగ్గర వుందనీ, అప్పటికి తనకు జన్మిం చిన శిశువు తండ్రి ఇతనేనని తాను నిరూపించగలననీ తనకు కావలసిన డబ్బు పంపకపోతే ఇతనిని రచ్చకీడు స్తానని వ్రాస్తూండేది. అబ్బాయిభయపడి అది అడిగిన డబ్బు పంపుతుండేవాడు ...ఆ వుత్తరాలకట్ట ఆ పిల్ల వ్రాసిన వుత్తరాలకట్టే."

''దేవుడిగది సంగతి నేను అడిగి నప్పుడే నువ్వీ సంగతి చెప్పివుంటే, ఇంతదూరం రాకపోయేదిగా అత్తయ్యా" అంది సుశీల కళ్ళు ఒత్తుకుంటూ...

''ఎట్లా చెప్పేదమ్మా...నీకు తెలీ దేమో...ఎట్టాగో ఒక వుత్తరం నా మొదటి కోడలు కంటపడింది...అప్పటి నుంచీ అది మంచం పట్టింది. అబ్బాయి ఆ పిల్లకూ తనకూ ఎలాంటి సంబంధం లేదని ఎన్ని చెప్పినా నమ్మలేదు. నమ్మక ఆ దిగులుతోనే మరణించింది. ఈ సంగతి ఎరిగిన నేను నీతో ఏ ధైర్యంతో చెప్పేది తల్లీ.''

"అయితే అక్కయ్య యీ దిగులు తోనే మరణించిందన్నమాట.''

"అవునమ్మా! ఆ భయంతోనే నీ దగ్గరనూ దాచాం" అన్నది అత్తగారు.

"ఆ పిల్ల సంగతి ఇంకేమైనా తెలి సిందా అత్తయ్యా?"

''తెలియకేం, ఆ పిల్ల చెడుజీవితానికి అలవాటుపడి, నానా భ్రష్ట అయి పరువుగా బ్రతికేవాళ్లని రచ్చకీడుస్తానని భయపెట్టి బ్రతుకుతూ ఉందట... మొదటి కోడలు పోయిన కొన్నాళ్ళ వరకూ ఉత్తరాలు రాకపోతే సర్దుమణిగి పోయిందిగదా అనుకున్నాను. మళ్ళీ నెలరోజులనుంచీ ఈ ఉత్తరాలు రావ టము ప్రారంభం అయినై. అబ్బాయి మొహంచూచే ఉత్తరాలు వస్తున్నదీ లేనిదీ నేను తెలుసుకున్నాను.''

''ఇక ఉత్తరాలు రావులే అత్తయ్యా" అన్నది సుశీల.

''ఏంచెయ్యదలుచుకున్నా వేమిటి?" అని అడిగింది అత్తగారు.

"ఇప్పటికి ఆవిడ చాలా ఉత్తరాలు వ్రాసి ఉంటుంది. రేపు నేను ఆవిడ కొక వుత్తరం వ్రాస్తాను" అన్నది సుశీల.

* * *

మరొక సంగతి చెప్పటం మరచి పోయాను. ఆ రోజు మొదలుకొని దేవుడి గది తలుపులు ఎప్పుడూ తెరుచుకొని ఉండేవి దేవుడిగది మామూలు గదే అయింది.